

Publicerad 2018-08-27 22:16 av konstkick

Till minne av dig som berört mig till tårar med din historia och som lärt mig om tystnadens kraft.

Ljudlös symfoni

Vi sitter sida vid sida på en bänk och säger inte ett ord. Fåglarna kvittrar runt oss och vinden susar bland björkarna. Min andning följer rytmen av din och jag vet vad du känner. Trots att allt är oss olikt känner jag varje tanke du har inom mig. Jag hör dig berätta dina ord utan att du rör dina läppar. Det är en sorg som sköljer över oss.

Jag frågar försiktigt vad du vill prata om idag. Du släpper inte blicken från horisonten, men jag känner din tacksamhet för att jag är där. "Idag kan vi väl bara titta på utsikten?" svarar du utan att vika med blicken från fjärran. Jag hör dig. Tittar på utsikten, hör ljuden omkring oss, ser vindpustarna kittla buskarna, känner din själ så nära att det känns som att vi är ett kluster energi.

Vi har suttit länge och du har fortfarande inte sagt ett knyst. Ändå hör vi orden som om vore de i långa meningar. Jag hör att du andas i takt med mina lungor. Du tittar bara ut på över de små radhusen som målas upp på vår canvas. Det är därför vi är här. Utsikten med skogen långt borta och samhället som markerar något mellanting mellan oss och naturen.

Det känns som att jag snart ska drunkna i känslovågorna.

Jag ser solens strålar över skogen långt där borta och jag hör flugsnapparens sång. Träden har fått löv bara på några veckor och någonstans i allt det tunga hör jag dig säga just att det är vår nu. Min spontana tanke är att antligen är våren här, men jag vet innerst inne att det kanske är sista gången knopparna slår ut framför din näthinna. Du säger inte orden som Ronja Rövardotters vårtjut. Du säger dem med tyngd och börda.

Du har bara några månader kvar att leva och du är livrädd. Precis som jag, fast ännu mer. Jag känner din rädsla, din oro, ditt lugn. Jag känner hur du balanserar känslorna, hur gråten sitter långt upp i halsen. Jag känner hur du håller ihop vid min sida och hur du kämpar för att inte göra mig ledsen, men jag känner också din sorg och panik.

Du vet och jag vet att allt vi kan göra för att stanna tiden är att leva här och nu. Vi måste se detaljerna för bara så kan vi ta till vara på just denna minut. Tårarna bränner i ögonvrån för vi är så nära i tankarna och det är så många ord som når fram utan ljud. Vi har mycket att säga varandra och inga läten i världen kan formge sång till vårt vokabulär. Det dröjer länge innan vi släpper tystnaden. Den är fortfarande där och lika skör som när den var allt vi hade. Vi pratar om minnen, naturen och morgondagen.

Tystnaden mellan meningarna är fortfarande det starkaste mötet vi gör.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren konstkick med Poeter.se id #20145 innehar upphovsrätten